

Arrest

nr. 347 729 van 3 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**
 wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat D. GEENS**
 Lange Lozanastraat 24
 2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn en die wettelijk vertegenwoordigd wordt door haar ouders X en X, op 19 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2026.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 23 maart 2024, samen met haar ouders. Op 25 maart 2024 verzoeken verzoeksters ouders om internationale bescherming; verzoeken die op basis van artikel 57/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) vermoed worden ook in verzoeksters naam, als vergezellende minderjarige, te zijn ingediend.

Op 31 mei 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), ten aanzien van verzoeksters ouders, tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen worden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arresten nrs. X en X van 18 oktober 2024.

1.2. Op 30 oktober 2024 verzoeken verzoeksters ouders een tweede keer om internationale bescherming. De commissaris-generaal beslist op 31 januari 2025 tot de niet-ontvankelijkheid van deze volgende beschermingsverzoeken. De tegen deze beslissingen ingestelde beroepen worden door de Raad verworpen bij arrest nr. 329 077 van 30 juni 2025.

1.3. Op 15 juli 2025 dienen verzoeksters ouders in haar hoofde een verzoek om internationale bescherming in. Op 14 januari 2026 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U hebt de Georgische nationaliteit en u bent van Georgische afkomst. U bent geboren in Tbilisi op 25 januari 2016 en u bent dus minderjarig. U reisde op 23 maart 2024 samen met uw vader V. I. (O.V. x.xxx.xxx) en uw moeder A. I. (O.V. x.xxx.xxx) naar België.

Uw vader en moeder dienden op 25 maart 2024 een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Op 31 mei 2024 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inzake hun eerste verzoek. Op 18 oktober 2024 werden deze beslissingen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 30 oktober 2024 dienden uw vader en moeder een tweede verzoek om internationale bescherming in België in. Op 31 januari 2025 heeft het CGVS dit tweede verzoek van uw vader en moeder niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep tegen deze beslissingen werd door de RvV verworpen op 30 juni 2025.

Uw vader en moeder verklaarden in hun eerste verzoek dat de Georgische overheid uw vader aanspoorde om Georgië te verlaten. Ze zouden uw vader opsluiten indien uw vader niet zou vertrekken. Ze zouden hem onterecht veroordelen omdat hij al eens in de gevangenis zat, volgens eigen zeggen valselijk beschuldigd en veroordeeld. Daarnaast werd uw vader ook vervolgd door D. S., een lid van het criminele milieu in Georgië. Uw vader werd in januari 2024 aangevallen voor de inkomsthal van het appartement van uw ouders. Maar uw oom beschermde uw vader waardoor hij meerdere messteken ontving. D. zou achter deze aanval hebben gezeten. De motieven van uw vader en uw moeder werden niet alleen ongeloofwaardig bevonden maar het asielrelaas van uw ouders was bovendien ook ongegrond. In het kader van het tweede verzoek van uw vader en uw moeder werden er louter bijkomende verklaringen afgelegd die volledig in het verlegde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd wat op zich niet van dien aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas te wijzigen.

Op 15 juli 2025 diende u een eigen verzoek om internationale bescherming in als begeleide minderjarige. U verklaarde dat het heel gevaarlijk was om in Georgië buiten te zijn. U heeft gehoord dat iemand die u aanbood een ijsje te kopen u wilde ontvoeren en iemand die u een gebak had meegegeven wou u mogelijk vergiften. U vreest bij een terugkeer naar Georgië niet naar school te kunnen gaan omdat het te gevaarlijk is buiten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om verzoeken om internationale bescherming van minderjarigen op professionele en verantwoorde wijze te behandelen. Het persoonlijk onderhoud heeft ook plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. En er werd bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit alsook met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op feiten die in het verlengde liggen van wat uw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming, waarvoor de beslissing nu definitief is. U verklaarde dat het heel gevaarlijk was om in Georgië buiten te zijn. U heeft gehoord dat iemand die u aanbood een ijsje te kopen u wilde ontvoeren en iemand die u een gebak had meegegeven wou u mogelijk vergiftigen (CGVS, l., 19.12.2025, p. 4-6). Gezien aan het asielrelaas van uw ouders geen geloof kon worden gehecht en dit werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie beslissing van de RvV, nummer 315 048 van 18 oktober 2024, in het administratief dossier) kan aan uw asielrelaas waarin u verklaarde dat het te gevaarlijk voor u zo zijn om buiten te gaan, wat in het verlengde ligt van het relaas van uw ouders, ook geen geloof worden gehecht. We merken immers op dat uw vader reeds in het kader van zijn eerste verzoek op een algemene wijze een vrees in uw hoofd aanhaalde omwille van zijn problemen en die vrees ongeloofwaardig en ongegrond werd bevonden (CGVS, l., 14.05.2024, p. 21; zie documenten in het administratief dossier).

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van "de redelijke termijn", van het rechtszekerheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift kan met enige welwillendheid worden afgeleid dat verzoekster tevens de schending aanvoert van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster merkt vooreerst op dat krachtens artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet een beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van die wet moet worden genomen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Zij meent dat deze termijn *in casu* niet werd gehonoreerd en dat bijgevolg de bestreden beslissing genomen werd in strijd met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Door de bestreden beslissing alsnog op dit artikel te baseren, schendt de commissaris-generaal volgens verzoekster artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Bovendien schendt de bestreden beslissing, aldus verzoekster, de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, zoals door haar verder wordt toegelicht. Verzoekster geeft vervolgens een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en verwijt de verwerende partij andermaal dat niet wordt uiteengezet waarom de wettelijk voorziene termijn niet kon worden gerespecteerd.

Daarnaast is verzoekster het ook niet eens met de inhoudelijke beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming in de bestreden beslissing. Concreet betoogt zij hierover het volgende:

“5. Het Commissariaat-generaal stelt dat M. “geen eigen elementen” zou hebben aangehaald en dat haar verklaringen uitsluitend in het verlengde zouden liggen van het relaas van haar ouders, waarvan de ongeloofwaardigheid eerder definitief werd vastgesteld.

Die redenering is onzorgvuldig, omdat zij de eigen, kind-specifieke vrees van M. herleidt tot de beoordeling van het ouderlijk dossier en daardoor nalaat een autonome, individuele analyse te voeren van wat een minderjarige zelf aanbrengt, zoals de wet en de internationale kinderrechten vereisen.

M. is een kind dat een eigen verzoek heeft ingediend als begeleide minderjarige. Zij heeft bij haar gehoor verklaard dat het in Georgië voor haar “heel gevaarlijk” is om buiten te zijn, dat zij hoorde dat iemand die haar een ijsje wilde kopen haar wilde ontvoeren en dat iemand die haar gebak meegaf haar mogelijk wilde vergiftigen. Zij vreest daardoor bij terugkeer niet veilig naar school te kunnen gaan.

Dit zijn geen loutere herhalingen van het ouderlijk asielrelaas, maar kind-specifieke elementen die betrekking hebben op haar persoonlijke veiligheid in het dagelijks leven (buiten spelen, zich verplaatsen, schoollopen) en die, precies omdat het om een minderjarige gaat, een afzonderlijke beoordeling vergen.

Het Commissariaat-generaal maakt ten onrechte een sprong van “de ouders werden ongeloofwaardig bevonden” naar “dus kan aan de verklaringen van het kind ook geen geloof worden gehecht”, zonder na te gaan of M.’s vrees steun vindt in haar eigen verklaringen, haar kwetsbaarheid als kind, en de concrete gevolgen die zij beschrijft (onveiligheid buitenshuis en belemmering van toegang tot school).

Een dergelijke automatische afleiding uit het ouderlijk dossier miskent het doel van artikel 57/6, §3, 6° Vreemdelingenwet: deze bepaling beoogt enkel niet-ontvankelijkheid wanneer een minderjarige géén eigen feiten aanhaalt. Zodra er wél eigen, persoonlijke elementen worden aangevoerd, moet worden beslist dat het verzoek ontvankelijk is en inhoudelijk onderzocht.

Daarbij komt dat het Commissariaat-generaal weliswaar erkent dat er in hoofde van M. bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen en dat er steunmaatregelen werden genomen, maar het blijft bij die vaststelling en vertaalt dit niet in een versterkte motiveringsplicht bij de beoordeling van een minderjarige. Bovendien vond het persoonlijk onderhoud plaats zonder aanwezigheid van een advocaat, in tegenstelling tot hetgeen in de motivering van de bestreden beslissing te lezen staat.

Bij kinderen moet de analyse in het licht staan van het hoger belang van het kind en van hun leeftijd, maturiteit en specifieke kwetsbaarheden. Net in dat kader had het Commissariaat-generaal moeten onderzoeken wat de betekenis en het gewicht is van M.’s verklaringen, hoe haar vrees zich manifesteert in een kinderlijke leefwereld, en of die vrees - los van de eerdere beoordeling van haar ouders - een afzonderlijk beschermingsonderzoek rechtvaardigt.

In plaats daarvan reduceert de beslissing M.’s relaas tot “het verlengde” van het ouderlijk relaas, zonder concreet te duiden waarom een kind dat stelt dat het buiten lopen, benaderd worden door volwassenen en naar school gaan gevaarlijk is, geen eigen element zou aanbrengen. Die motivering is stereotiep en abstract: ze neemt als uitgangspunt dat het ouderlijk relaas ongeloofwaardig is en gebruikt dat vervolgens als doorslaggevend argument om het relaas van het kind op voorhand buiten beschouwing te laten. Dat is onverenigbaar met een individuele beoordeling en tast de zorgvuldigheid van het onderzoek aan.

Bovendien wordt in de beslissing niet uitgelegd waarom M.’s vrees noodzakelijkerwijs “in het verlengde” zou liggen van de problemen van haar ouders.

Zelfs indien men aanvaardt dat haar ouders eerder problemen aanhaalden, volgt daaruit niet dat M.’s eigen angst en de door haar beschreven risico’s uitsluitend daarvan afgeleid zijn. Een minderjarige kan een vrees hebben die voortvloeit uit haar persoonlijke ervaringen, haar kwetsbaarheid in de publieke ruimte en haar afhankelijkheid van volwassenen, en zij kan bovendien risico’s lopen die niet samenvallen met de motieven die volwassenen aanhalen. Het Commissariaat-generaal had minstens moeten nagaan of M.’s verklaringen duiden op een afzonderlijk, kind-specifiek risico en of haar vrees, gelet op haar leeftijd, niet reeds op zichzelf een inhoudelijk onderzoek vereist.

Het feit dat de vader in een eerdere procedure “op algemene wijze” een vrees in hoofde van het kind zou hebben vermeld, doet daar niets aan af: een algemene vermelding door een ouder kan niet dienen om een later, eigen relaas van het kind juridisch te neutraliseren, laat staan om een nieuw verzoek niet-ontvankelijk te verklaren zonder inhoudelijke toets.

Overigens wijst de bestreden beslissing zelf de bevoegde minister op het feit dat M. minderjarig is en dat het Kinderrechtenverdrag op haar moet worden toegepast.

Die verwijzing onderstreept net dat het Commissariaat-generaal in zijn eigen beoordeling het hoger belang van het kind concreet had moeten operationaliseren. Het hoger belang vergt dat een minderjarige die een reële vrees uitdrukt omtrent haar veiligheid en haar mogelijkheid om normaal te leven en onderwijs te volgen, niet wordt geconfronteerd met een louter formele, afgeleide niet-ontvankelijkheidsbeslissing, maar dat haar verzoek minstens ontvankelijk wordt verklaard zodat een inhoudelijke beoordeling kan plaatsvinden, met alle waarborgen die bij een kind horen.

6. Al deze elementen vormen de vrees die verzoekster eveneens heeft bij een afreis naar Georgië (zie hierboven). Dit betreft een persoonlijke vrees.

Bovendien wijst verzoekster er tevens op dat ook socio-economische overwegingen (zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven) relevant zijn in het geval waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling (vgl. artikel 3 EVRM).

Dit is het geval wanneer de verzoeker buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, *Salah Sheekh / Nederland*, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254).

7. Hieruit blijkt hieruit dat de situatie van de minderjarige verschillend is ten aanzien van de eerder genomen beslissing over het verzoek tot internationale bescherming van de moeder van de minderjarige.

De aangehaalde (nieuwe) feiten rechtvaardigen een apart verzoek tot internationale bescherming.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° Vreemdelingenwet, de rechtsgrondslag van de bestreden beslissing waarbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming slechts niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen werd hierom geschonden."

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad in hoofddorde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek, in subsidiaire orde om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te hervormen en haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen bijkomende stukken bij het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Voorts acht verzoekster artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden, doch geeft zij evenmin enige toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 1 van deze wet, dat het toepassingsgebied ervan omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

2.3.3. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, en desgevallend de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3

en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. Artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de in het eerste lid, 6° bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. *In casu* kan niet worden betwist dat de bestreden beslissing buiten deze termijn werd genomen. Evenwel moet worden opgemerkt dat voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden en/of wanneer de commissaris-generaal niet uiteenzet waarom deze termijn niet kon worden gerespecteerd. Het overschrijden van de termijn van vijftien werkdagen brengt dan ook geen verlies van bevoegdheid met zich mee. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus niet tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoekster toont, waar zij stelt dat de redelijke termijn zou zijn overschreden, verder in het geheel niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure, nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerdte vervolging en ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Mede gelet op het voorgaande toont verzoekster evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtzoekende gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel ook niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoekster toont, gelet op het voormelde, op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn.

Mede gelet op de voormelde vaststellingen, kan verzoekster verder niet worden gevolgd waar zij poneert dat en kan niet worden ingezien waarom de motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij te dezen de verplichting met zich zou meebrengen om uitdrukkelijk aan te geven waarom de termijn, bepaald in artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet, niet kon worden gerespecteerd en werd overschreden.

2.3.5. Waar verzoekster verwijst naar "*het hoger belang van het kind*", beaamt de Raad dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige, zoals artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Anderzijds mag niet worden vergeten dat het de commissaris-generaal, en ook de Raad, in het kader van het asielcontentieux, enkel toekomt inhoudelijk na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden, bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, opdat hem of haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. *In casu* komt hierbij nog de vereiste dat de commissaris-generaal, conform artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, eerst moet nagaan of hij het beschermingsverzoek van de minderjarige verzoeker al dan niet ontvankelijk kan verklaren. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan mochten zij een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. In het kader van een beschermingsverzoek, *quod in casu*, dient de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dan ook enkel te worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming, alsook binnen de ontvankelijkheidsvoorwaarde gesteld in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Het beginsel van het "*belang van het kind*" is in die zin in het specifieke kader van zogenaamde asielcontentieux dan ook beperkt, zoals ook de Raad van State aanhaalde in zijn arrest nr. 223.630 van 29 mei 2013. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of

onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria.

Verder wijst de Raad erop dat blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekster en in een aangepaste behandeling van haar verzoek om internationale bescherming heeft voorzien (zie ook overweging 2.3.7.). Zo werd het persoonlijk onderhoud van verzoekster afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer* en met een tolk die het Georgisch machtig is. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Minister van Asiel en Migratie erop gewezen heeft dat verzoekster minderjarig is en dat bijgevolg het Kinderrechtenverdrag op haar van toepassing is. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. Te dezen merkt de Raad op dat verzoekster gevolgd kan worden dat er in de bestreden beslissing bij de beoordeling van de bijzondere procedurele noden verkeerdelijk wordt gesteld dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud door haar advocaat vergezeld werd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Dit betreft echter een materiële vergissing vanwege de commissaris-generaal. Voorafgaand aan de samenvatting van het feitenrelaas in de bestreden beslissing en, belangrijker, in de notities van het persoonlijk onderhoud werd terecht geen melding gemaakt van de aanwezigheid van een advocaat. Verder, in zoverre verzoekster kritiek zou hebben op het feit dat er tijdens haar persoonlijk onderhoud geen advocaat aanwezig was, verwijst de Raad naar de inhoud van artikel 57/1, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet: *“De minderjarige vreemdeling wordt tijdens het persoonlijk onderhoud bijgestaan door een advocaat en, in voorkomend geval, door één enkele vertrouwenspersoon. Het persoonlijk onderhoud kan na een eerste oproeping enkel plaatsvinden indien de advocaat en, in voorkomend geval, de vertrouwenspersoon aanwezig zijn. De afwezigheid van de advocaat en/of de vertrouwenspersoon na latere oproepingen belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet om de minderjarige vreemdeling te horen. De voorwaarden waar een vertrouwenspersoon aan moet voldoen, worden bepaald door de Koning.”* Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een eerste keer werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 6 november 2025, maar dat dit onderhoud toen niet kon doorgaan omdat verzoekster niet vergezeld was van een advocaat. Ook na een tweede oproeping voor een persoonlijk onderhoud op 19 december 2025 werd verzoekster niet vergezeld van een advocaat, waardoor zij – gelet op de inhoud van de voormelde wetsbepaling – die dag wel kon worden gehoord zonder bijstand van een advocaat.

Wat betreft de beoordeling over het beschermingsverzoek, in het kader van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal ook rekening heeft gehouden met de jonge leeftijd van verzoekster. Waar verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat haar verzoek onvoldoende vanuit een kindspecifieke invalshoek werd onderzocht en er onvoldoende rekening wordt gehouden met haar leeftijd bij de beoordeling van haar verklaringen, verwijst de Raad dienstig naar hetgeen hier verder over gesteld wordt en waaruit blijkt dat dit geenszins het geval is. Met het louter theoretisch betoog in het verzoekschrift over het belang van het kind, zonder concreet toe te lichten hoe en waar de commissaris-generaal dan geen rekening heeft gehouden met de belangen van de minderjarige verzoekster, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de commissaris-generaal binnen zijn wettelijke bevoegdheid geen rekening heeft gehouden met de belangen van het kind. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de commissaris-generaal door *in casu* te oordelen dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart onderzoek rechtvaardigen het hoger belang van het kind heeft miskend. Tot slot stelt de Raad nog vast dat verzoekster meent dat er een *“versterkte motiveringsplicht”* van toepassing is bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming van een minderjarige, zonder te verduidelijken waarop zij zich hiervoor baseert. De Raad ziet zelf ook niet in waarom er een andere motiveringsplicht van toepassing zou zijn in het geval van een verzoek om internationale bescherming van een minderjarige.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter

verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

In dit kader kan, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent het overschrijden van de termijn, vervat in artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vooreerst worden opgemerkt dat de motiveringsplicht, dit in tegenstelling met wat verzoekster beargumenteert, in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om in de beslissing gegrond op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet en in het geval de voormelde termijn van vijftien werkdagen niet werd gerespecteerd uit te leggen of te motiveren waarom deze termijn niet kon worden nageleefd.

2.3.7. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om verzoeken om internationale bescherming van minderjarigen op professionele en verantwoorde wijze te behandelen. Het persoonlijk onderhoud heeft ook plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. En er werd bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit alsook met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.8. Verzoekster, in het kader van onderhavig beroep wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 14 januari 2026, getiteld *“niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”*, waarbij haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

Luidens artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt *“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”*

De ouders van verzoekster dienden op 25 maart 2024 elk een eerste verzoek om internationale bescherming in, die door de commissaris-generaal op 31 mei 2024 werden afgesloten met beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden bevestigd door de Raad bij arresten nrs. 315 048 en 315 049 van 18 oktober 2024. Hiertegen wordt geen cassatieberoep ingesteld. Deze beslissing en beoordeling zijn, zowel ten aanzien van verzoeksters ouders als verzoekster zelf, bijgevolg definitief. De tweede verzoeken om internationale bescherming van verzoeksters ouders worden op 31 januari 2025 niet-ontvankelijk verklaard. De tegen deze beslissingen ingestelde beroepen worden door de Raad verworpen bij arrest nr. 329 077 van 30 juni 2025. De beoordeling van deze volgende beschermingsverzoeken is, bij gebrek aan enig cassatieberoep, definitief.

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet stelt onder andere:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.9. Na grondige lezing van het dossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. In eerste instantie stelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, vast dat uit de verklaringen die verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud aflegde ontegensprekelijk blijkt dat haar eigen verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die haar ouders reeds aanhaalden ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4-6). Concreet verklaarde zij dat het heel gevaarlijk was om in Georgië buiten te komen en dat zij hoorde dat iemand die haar aanbod een ijsje te kopen haar wilde ontvoeren en dat iemand die haar een gebak had meegegeven haar mogelijk wou vergiftigen. Hoewel verzoekster niet uitdrukkelijk de link legt tussen deze persoonlijke problemen en de problemen van haar ouders, kan dit wel worden afgeleid uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Zo haalt zij tijdens het afleggen van deze verklaringen meermaals het incident aan waarbij haar oom werd neergestoken, hetgeen ook door haar ouders werd aangehaald in het kader van hun problemen en ook door verzoekster wordt gelinkt aan hun problemen (*ibid.*, p. 4-5). Dat verzoeksters problemen gelinkt zijn aan de door haar ouders aangehaalde problemen volgt aldus uit een algehele lezing van haar verklaringen en een bijkomende motivering in dit verband is dan ook niet noodzakelijk.

De beoordeling van deze verzoeken van haar ouders – waarin in hoofdzaak naar voren komt dat het door hen aangehaalde relaas ongeloofwaardig is – is, zo weze herhaald, definitief. Aldus, waar zij zich in deze uitsluitend verlaat op dezelfde gronden die haar ouders aanhaalden ter staving van hun beschermingsverzoeken, *i.e.* een vrees dat de Georgische autoriteiten haar vader (opnieuw) onterecht zouden opsluiten en een vrees ten aanzien van het criminele milieu in Georgië, brengt verzoekster alvast geenszins eigen feiten aan, laat staan eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen. Hetzelfde geldt voor het louter afleggen van verklaringen die in het verlengde liggen van de door haar ouders aangehaalde problemen. De Raad stipt aan dat huidig verzoek om internationale bescherming van het kind en voorliggend beroep niet kunnen worden aangewend als (vorm van) beroep tegen de weigeringsbeslissingen die eerder in het kader van de verzoeken van de ouders werden genomen, die vaststaand en definitief zijn en die ook ten aanzien van verzoekster gelden.

Ten overvloede stipt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht nog aan dat verzoeksters vader in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek reeds op algemene wijze aanhaalde dat hij naar aanleiding van zijn problemen ook een vrees koesterde voor verzoekster en dat hierover toen reeds werd geoordeeld dat aan deze vrees geen geloof kon worden gehecht omdat deze voortvloeiden uit de door hem aangehaalde, doch ongeloofwaardig bevonden problemen. Verzoekster kan, gelet op de overwegingen voorafgaand aan deze bijkomstige vaststelling, niet gevolgd worden dat haar persoonlijke verklaringen aan de kant worden geschoven louter op basis van deze algemene verwijzing in het kader van het eerste beschermingsverzoek van haar vader.

In het verzoekschrift betoogt verzoekster dat de verwerende partij geen individueel en autonoom onderzoek voerde naar haar verzoek om internationale bescherming daar zij enkel verwees naar de beoordeling van de beschermingsverzoeken van haar ouders. In deze herinnert de Raad verzoekster eraan dat de twee beschermingsverzoeken van haar ouders vermoed werden eveneens te zijn ingediend in haar naam, als begeleide minderjarige. Daar verzoekster in het kader van haar eigen beschermingsverzoek nogmaals dezelfde problemen aanhaalde, volstond het de commissaris-generaal wel degelijk te verwijzen naar de beoordeling van de beschermingsverzoeken van haar ouders.

Tot slot, waar verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat zij wel persoonlijke feiten aanhaalde en dat dit voldoende is om haar verzoek ontvankelijk te verklaren, herhaalt de Raad dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren en dat deze eigen feiten van die aard moeten zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen om haar verzoek ontvankelijk te verklaren. Bovendien benadrukt de Raad dat de feiten die verzoekster zelf zou hebben meegemaakt voortvloeien uit de problemen die reeds werden aangehaald in het kader van de beschermingsverzoeken van haar ouders. Het louter afleggen van verklaringen die in het verlengde liggen van de problemen die haar ouders aanhaalden en waarover – zo weze herhaald – op definitieve wijze werd geoordeeld dat deze ongeloofwaardig zijn en geen aanleiding kunnen geven tot internationale bescherming, kan bezwaarlijk gezien worden als een eigen feit in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Ook indien deze feiten bekeken worden vanuit de invalshoek van een kind, kan de Raad niet anders dan tot deze conclusie komen. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift insinueert dat er bij de beoordeling van haar verklaringen onvoldoende rekening werd gehouden met haar leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid, merkt de Raad op dat verzoekster hierboven nergens verweten wordt gebrekkige verklaringen te hebben afgelegd of bepaald gedrag te hebben gesteld. Mede gelet hierop, wordt wel degelijk rekening gehouden met verzoeksters minderjarigheid bij de beoordeling van haar verklaringen. Behoudens haar minderjarigheid, ziet de Raad niet in welke andere kwetsbaarheid er zou spelen in verzoeksters hoofde.

2.3.11. Daarnaast insinueert verzoekster in het verzoekschrift dat socio-economische overwegingen eveneens aanleiding kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming. De Raad benadrukt dat zulke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot vervolging of een mensonterende behandeling. Verzoekster doet in het verzoekschrift niet de minste poging om aannemelijk te maken dat zij bij terugkeer in een dergelijke positie terecht zal komen. Dit kan evenmin worden afgeleid uit haar verklaringen.

2.3.12. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoekster tijdens de administratieve procedure, noch in het kader van de onderhavige beroepsprocedure enig stuk neerlegde.

2.3.13. Gelet op het voorgaande is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekster maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.14. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek voor haar rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht besloten om met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet het beschermingsverzoek niet-ontvankelijk te verklaren. Een schending van dit artikel blijkt niet.

Aangezien artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

2.3.15. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de commissaris-generaal zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door een gespecialiseerde *protection officer* werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens dit onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige

stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.16. Evenmin ligt een schending van het redelijkheidsbeginsel voor aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.17. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.18. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaak zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS